

ת"פ 6923/07/12 - מדינת ישראל נגד ש' ד'

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 6923-07-12 מדינת ישראל נ' ד'
בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו

מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ש' ד'

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד יניב פרטוק

ב"כ הנאשם: עו"ד אופיר כתבי

הכרעת דין

רקע

1. החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. להלן יפורטו הנימוקים לכך.

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר אוחד שני אישומים כמפורט להלן:

א. באישום הראשון יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה חבלנית
בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 380 ו-382 (ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977
(להלן: "החוק").

ב. באישום השני יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה בנסיבות
מחמירות, לפי סעיפים 379 ו-382 (ב) (1) לחוק העונשין.

3. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום באישום הראשון, בתאריך 22 או 23 בדצמבר 2003, במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, בשעה 17:00 - 18:00 או בסמוך לכך, בחדר השינה בבית, תקף הנאשם שלא כדין את רעייתו (להלן: "המתלוננת") בכך שדחף אותה בשתי ידיו וכתוצאה מכך נגרמה למתלוננת חבלה של ממש - שטפי דם בזרוע שמאל.

4. על-פי המתואר באישום השני, באחד הלילות בחודש מרץ או אפריל 2004, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשעה 01:00 או בסמוך לכך, בביתם, על רקע ויכוח, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שחנק אותה בצוואה בשתי ידיו כדקה עד שנעשתה מסוחררת.

5. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען כי מעולם לא תקף את המתלוננת.

ראיות המאשימה

6. **הוגשה הודעת הנאשם מיום 24.8.04 (ת/1).** בהודעתו טען הנאשם להד"ם. בחקירה נשאל הנאשם אם ארבעה חודשים קודם לכן חנק את המתלוננת, והנאשם השיב בשלילה (ת/1, ש' 24-25). הנאשם הוסיף כי המתלוננת כל הזמן איימה עליו שתגיש תלונה במשטרה, וכי הם נמצאים בהליכי גירושין.

7. **הוגשה הודעה נוספת של הנאשם מיום 14.11.04 (ת/2).** בהודעתו זו נחקר הנאשם על האירועים הנוגעים לשני האישומים. הנאשם הבהיר כי לא תקף את המתלוננת, וכי היא נהגה לומר לו שהיא יכולה "להפיל עליו תיק" ולסבכו. הנאשם הכחיש את המעשים המיוחסים לו. הנאשם טען כי היו ויכוחים בינו לבין המתלוננת, אך לא הרים עליה יד. הוצגה לנאשם תמונה של המתלוננת ובה לכאורה חבלה, אשר המתלוננת טענה שהנאשם צילם ומסרה למשטרה. הנאשם טען שאינו מזהה את התמונה, וזו הפעם הראשונה שהוא רואה את התמונה. לדברי הנאשם אין שום הגיון בכך שהוא יתקוף את המתלוננת, ולאחר מכן יתעד את הדברים במצלמה באופן שיפיל את עצמו (ת/2, ש' 30-31).

8. **הוגשה תמונה** אשר מתעדת לכאורה את החבלה אשר נגרמה למתלוננת באישום הראשון (ת/3).

9. **הוגש מזכר שרשמה החוקרת אורית פלד** (להלן: "**החוקרת פלד**"), מיום 11.11.04 (ת/4). החוקרת פלד שאלה את המתלוננת האם כאשר הזעיקה את המשטרה ביום 22.3.04 בשל אירוע שבו לטענתה תפס אותה הנאשם עם ידיו הגיעו שוטרים לביתה. המתלוננת השיבה שלא הגיעו שוטרים, אלא מסרו לה שאם הנאשם אינו נמצא בבית, שתגיע לתחנת המשטרה, אך היא לא עשתה כן ולא הגישה תלונה. החוקרת קיבלה את פרטי הנאשם, יצרה עמו קשר, ותיאמה עמו מועד להגעתו לחקירה.

10. **המתלוננת העידה בבית-המשפט** (עמ' 4 ואילך). לדבריה, היא עוסקת בחינוך, לומדת לתואר שני. לדבריה, היו נשואים כ- 9 שנים. בשנת 2004 פתחה תיק גירושין והם נפרדו. הנאשם התחמק מלהגיע לבית-הדין הרבני היום אין ביניהם קשר. לדבריה, ביום העדות, ראתה אותו לראשונה מאז שנת 2006. ביום 24.8.04 הגיעה להתלונן בתחנת המשטרה לאחר שהנאשם צעק והשתולל, היו דחיפות. היא לקחה את הילדים להוריה, ונסעה להתלונן במשטרה. באותה תלונה היא סיפרה על האירוע ממרץ/אפריל שנה קודם לכן (עמ' 5, ש' 4), שבו הנאשם חנק אותה, והיא "פרפרה", הרגישה שהיא נחנקת. היא התקשרה למשטרה, ואז הנאשם ברח מהבית. מהמשטרה אמרו לה שאם אדם בורח אי אפשר להגיש תלונה, והיא המשיכה הלאה ושתקה (עמ' 5, ש' 6).

11. המתלוננת העידה על האישום הראשון שבו צולמה התמונה. לדבריה, היא יושבה לאכול מול המחשב, ולא מצא חן בעיני הנאשם שהיא תפסה את הטריטוריה שלו. הנאשם תפס אותה בעוצמה חזקה ונגרמו לה שטפי דם, וזאת מול הילדים. בתמונה רואים את החבלה. לדבריה, הרקע למעשים היה כאשר הנאשם גלש באינטרנט והפריע לה לישון (עמ' 5).

12. **בחקירתה הנגדית** מסרה המתלוננת כי ביום 24.8.04 הגיעה למשטרה להתלונן על אירוע מאותו יום, שאינו נזכר בכתב האישום, שבו היו צעקות ודחיפות, ואז "צף" האירוע הקודם מחודש אפריל 2004 (עמ' 7, ש' 17). ביום 14.9.04 הגיעה שוב לתחנת המשטרה, ואז סיפרה על האירוע משנת 2003.

13. המתלוננת נשאלה מדוע כאשר הגיעה למשטרה ב- 24.8 לא התלוננה על דחיפות באותו יום, ואילו כאשר הגיעה ביום 14.9 מסרה שהנאשם דחף אותה דחיפה קלה ובתצהיר שהגישה ביום 5.9 מסרה שהנאשם דחף

אותה בחוזקה (עמ' 8, ש' 1-9). המתלוננת מסרה שאינה יכולה להיכנס למינון ולעוצמה. המתלוננת אישרה שהתלוננת והתצהיר סותרים זה את זה, אך היא עומדת על גרסת הדחיפה (עמ' 8, ש' 14-15). המתלוננת מסרה כי את התצהיר רשם עורך-דינה, אין לה מושג מה הוא כתב, והיא רק חתמה (עמ' 8, ש' 18).

14. בנוגע לאירוע ממרץ/אפריל 2004 העידה המתלוננת כי היה זה בלילה, היא ישנה, והנאשם הגיע וחנוק אותה במיטה, היא צרחה והוא עזב אותה (עמ' 8, ש' 22-24). היא התמוטטה על הרצפה, שכבה על המיטה, וביקשה ממנו לתת לה לנשום, והתחילה בצרחות. אז הנאשם נבהל, לאחר שכמעט איבדה את נשימתה, ונס מהבית. מהמטרה אמרו לה שלא ניתן לשלוח ניידת, ושתגיע להגיש תלונה בתחנת המשטרה (עמ' 8, ש' 24-28). כאשר הוצגה למתלוננת בדיקת המשטרה לפיה לא נמצאה שיחה ממנה למשטרה במועד הרלוונטי, השיבה שאינה אחראית לרישומי המשטרה (עמ' 9, ש' 5-7).

15. בהמשך חקירתה הנגדית מסרה המתלוננת כי היו אירועים נוספים שהיא פירטה בהליכי הגירושין, אך לא מצאה לנכון לפרטם בפני המשטרה (עמ' 12, ש' 11-14). לדבריה, החוקרת אמרה לה להוכיח את האלימות, ואז היא הביאה את התמונה (עמ' 13, ש' 7). המתלוננת עמדה על כך שהנאשם צילם את התמונה במצלמה דיגיטלית ואמר לה שהתמונה תישאר לה למזכרת (עמ' 13, ש' 20). בעת שהוא צילם את התמונה, היא ישבה. אין על גבי התמונה תאריך ושעה בשל עניינים הקשורים במצלמה (עמ' 13, ש' 31). כאשר נשאלה מדוע היא ללא בגדים בתמונה, השיבה שיתכן שיצאה מן המקלחת (עמ' 14, ש' 7).

16. **הוגשה הודעת המתלוננת מיום 24.8.04** (ת/5). המתלוננת מסרה כי הם בהליכי גירושין ובאותו יום היה ויכוח ביניהם שכלל צרחות וצעקות מצד הנאשם. עוד מסרה כי ארבעה חודשים קודם לכן, בלילה, היא ישנה והנאשם הפריע לה בעת שגלש באינטרנט. היא ביקשה שיפסיק, ואז הוא הגיע וחנוק אותה במיטה. היא צרחה והוא הניח לה (ת/5, ש' 11-12). המתלוננת נשאלה מדוע התלונה באותו מועד, ומסרה כי פחדה ממנו (ת/5, ש' 14). המתלוננת נשאלה האם ביום התלונה הייתה אלימות, ומסרה שהיו רק צרחות וצעקות (ת/5, ש' 20).

17. **הוגשה הודעת המתלוננת מיום 14.9.04** (ת/6). המתלוננת מסרה כי לגבי האירוע באפריל 2004 מסרה כי הנאשם גלש באינטרנט בשעה 01:00. היא ביקשה ממנו שיכבה את המחשב ויתן לה לישון, ואז הנאשם קם, תפס אותה עם שתי ידיו, שם אותן על צווארה ואמר לה: "שלא תעזי לספר לאף אחד". ידיו היו על צווארה כדקה. כשהיא ניסתה לצעוק, הוא הניח לה, ואז היא קמה מהמיטה, נפלה והתמוטטה על הרצפה, משום שהייתה מסוחררת. היא התקשרה ל-100, ואמרו לה שאם הוא לא נמצא, אין טעם לשלוח ניידת, ושהיא תיגש לתחנת המשטרה להגיש תלונה. בסופו של דבר היא לא הגישה תלונה, משום שהיא שייכת לציבור החרדי. לא הלכה אף לקבל טיפול רפואי. בהודעה זו מסרה המתלוננת כי ביום 24.8.04, שבו הגישה את התלונה הקודמת, הנאשם דחף אותה עם ידו, כשנגע בזרועה, ומדובר בדחיפה קלה. היא לא מסרה על כך למשטרה משום שהייתה מבולבלת. עוד מסרה המתלוננת כי היא מבקשת להתלונן על אירוע תקיפה נוסף, בחג החנוכה הקודם, ביום 22 או 23 בדצמבר 2003. באותו יום הנאשם דחף אותה עם ידיו, תפס אותה בצורה ברוטאלית ביד שמאל בזרוע ודחף אותה, ונוצרו שטפי דם שנותרו כמעט חודש. היא צירפה תמונה המתעדת את החבלה בזרוע, ולדבריה הנאשם צילם את התמונה באחת הפעמים שישבה בבית ואמר לה: "שתהיה לך מזכרת" (ת/6, ש' 19-20). היא לא התלוננה על כך קודם במשטרה כי לא חשבה על הגירושין באופן מסודר (ת/6, ש' 24).

ראיות ההגנה

18. **הנאשם העיד להגנתו.** הנאשם טען שלא היו דברים מעולם. לדבריו, מעולם לא הרים יד. לא הייתה אלימות, אפילו לא מילולית. לדבריו, המתלוננת אמרה לו שיש ביכולתה למרר את חייו, והיא עשתה כן (עמ' 17-18).

היה ביניהם סכסוך גירושין, והמתלוננת השתמשה בתלונה כדי לפגוע בו.

19. **בחקירתו הנגדית** חזר הנאשם על כך שמדובר בעלילה (עמ' 20). הוא לא צילם את התמונה האמורה, ואין שום הגיון בטענת המתלוננת שהוא יצילם תמונה שתפליל אותו, אלא מדובר בבדיה של המתלוננת (עמ' 21, ש' 12-13). הנאשם הכחיש כל קשר לתמונה או לשטף הדם המופיע בה (עמ' 23, ש' 23). לדבריו, בתקופה שהתגורר עמה בבית, המתלוננת מעולם לא התקשרה למשטרה (עמ' 24, ש' 13). הנאשם הכחיש מכל וכל שצילם את התמונה (עמ' 25, ש' 5-7). הנאשם אף הכחיש את אירוע החניקה (עמ' 25, ש' 11).

20. **הוגש מזכר** לפיו המתלוננת יצרה קשר עם המשטרה ודיווחה על מקומות שבהם יהיה הנאשם (נ/1).

21. **הוגש מזכר של חוקרת** אשר בדקה אם קיים דיווח במשטרה על אודות האירוע מתאריך 7 או 8 בחודש מרץ 2004 (אירוע החניקה), ולא מצאה דיווח כאמור (נ/2).

22. **הוגש מזכר** שבו ציינה המתלוננת כי אירוע החניקה קרה בט"ו או בט"ז באדר, משום שמדובר במוצאי שושן פורים (נ/3).

23. **הוגש תצהיר שעליו חתומה המתלוננת** (נ/4). בתצהיר טענה המתלוננת שהנאשם נהג לכלוא אותה בבית, נעל את הדלת ונטל את המפתח, וכן ניתק את הטלפון. לדבריה, הנאשם תקף אותה וניסה לחנוק אותה והיא הגיעה עד כדי איבוד הכרה (פסקה 12 ג' לתצהיר נ/4); השליך לעברה מטהר אוויר שפגע במצחה וגרם לה נפוחות. בתאריך 24.8.04 הנאשם דחף אותה בחוזקה.

דין והכרעה

24. לאחר שבחנתי את העדויות והראיות, אין ביכולתי לבכר את עדות המתלוננת על-פני עדות הנאשם, וזאת מן הטעמים הבאים:

25. **התמונה - צילום על-ידי הנאשם או צילום עצמי על-ידי המתלוננת?** המתלוננת טענה בעדותה כי הנאשם צילם אותה ותיעד את החבלה שהוא עצמו גרם לה. ההגנה טענה כי מדובר בתמונה שבה המתלוננת צילמה את עצמה. עיון בתמונה מוביל למסקנה כי יש לקבל את טענת ההגנה ונראה כי מדובר בצילום עצמי על-ידי המתלוננת. עיון בתמונה עצמה, שבה ניתן לראות את החלק התחתון של פניה של המתלוננת מופנה לעבר המצלמה, כלפי מטה והצידה, מוביל למסקנה שמדובר בצילום עצמי. גם העובדה שפלאג גופה העליון של המתלוננת (כתפה וצווארה) חשופים, מקשים על קבלת הטענה שכך היא יושבת בבית, והנאשם הוא זה שצילם את התמונה. זווית הצילום הנמוכה, המרחק הקרוב למצלמה, כיוון הפנים אל המצלמה, והיעדר התאריך על התמונה, כולם תומכים בטענת ההגנה לפיה המתלוננת היא זו שצילמה את התמונה. תשובת המתלוננת, לפיה החוקרת אמרה לה שעליה להוכיח את האלימות, ולכן הביאה את התמונה (עמ' 13, ש' 7), מעלה חשש כי המתלוננת הביאה תמונה זו למשטרה רק במועד השני שבו התייצבה להתלונן (14.9.04). תמונה זו מטילה צל על מהימנות גרסת המתלוננת, וכטענת ב"כ הנאשם, תמונה אחת שווה אלף מילים.

26. **כבישת התלונה.** המתלוננת התלוננה לראשונה ביום 24.8.04 והתייחסה בתלונתה רק לאירוע החניקה ממרץ-אפריל 2004, אך לא התייחסה כלל לאירוע מדצמבר 2003. רק בתלונה נוספת מיום 14.9.04, הזכירה המתלוננת לראשונה את האירוע לכאורה מדצמבר 2003. לא שוכנעתי כי היה בעדות המתלוננת משום הסבר סביר לכך שבעת שהגיעה לתחנת המשטרה בפעם הראשונה, לא מסרה דבר על האירוע מדצמבר 2003, וזאת בפרט כאשר לשיטתה הייתה בחזקתה תמונה אשר מוכיחה את טענתה לגבי האירוע. למען הסר ספק מובהר בזאת כי הקושי בכבישת

הגרסה אינו נובע מההגעה למשטרה מספר חודשים לאחר האירוע, אלא מאי-הדיווח על האירוע, בעת שהמתלוננת כבר מסרה תלונה ראשונה במשטרה.

27. **היעדר תיעוד על ההתקשרות למשטרה.** המתלוננת מסרה שביום האירוע שבאישום השני, התקשרה למשטרה ודיווחה על החניקה, ומסרו לה שתגיע בכוחות עצמה לתחנת המשטרה. המתלוננת אישרה שהאירוע היה בחג פורים בשנת 2004, בט"ו או ט"ז באדר (נ/3). ברם, מבירור שערכה המשטרה, לא נמצא תיעוד לשיחה כזאת למוקד 100 (נ/2). כך גם בהודעתה הראשונה במשטרה, כאשר נשאלה מדוע לא התלוננה על אירוע החניקה, השיבה שלא התלוננה משום שפחדה ממנו (ת/5, ש' 14-15). גרסה זו עומדת בסתירה לטענה לפיה התקשרה למשטרה באותו יום.

28. **סתירות בגרסת המתלוננת בנוגע לאירוע מיום 24.8.04** (שאינו נכלל בכתב האישום). כאשר הגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה ביום 24.8.04, התלוננה על אירוע שקרה באותו יום, וטענה כי היו צרחות וצעקות, אך לא התלוננה על מגע פיזי כלשהו (ת/5). לעומת זאת, בתלונתה הנוספת מיום 14.9 טענה המתלוננת שביום 24.8 הייתה דחיפה קלה (ת/6, ש' 27-28), ואילו בעדותה בבית-המשפט טענה שבאותו יום היו אף דחיפות (עמ' 5, ש' 1; עמ' 7, ש' 18). בתצהיר של המתלוננת מיום 5.9.04 הצהירה המתלוננת כי ביום 24.8 הנאשם דחף אותה בחוזקה (נ/4, פסקה 13א'). כלומר, גרסה אחת של המתלוננת הינה שביום 24.8 לא היה שום מגע פיזי, אלא רק צעקות וצרחות, גרסה שנייה היא שהייתה דחיפה קלה, וגרסה שלישית היא שהנאשם דחף אותה בחוזקה. מדובר בשלוש גרסאות שניתנו בהפרש של ימים אחדים זו מזו. לא בכדי בחקירתה השנייה העלתה החוקרת בפני המתלוננת את התמיהה, מדוע בחקירתה הראשונה, מיום האירוע, לא מסרה שהנאשם דחף אותה (ת/6, ש' 3-4). בעדותה לא עלה בידי המתלוננת למסור הסבר מניח את הדעת לסתירות האמורות, כאשר בנוגע לתצהיר מסרה שהיא רק חתמה על התצהיר שכתב עורך-דינה, ואינה מודעת לתוכן התצהיר (עמ' 8, ש' 18).

29. המאשימה טענה בסיכומיה כי המתלוננת לא העצימה את האירועים, ואולם עיון בתצהיר המתלוננת (נ/4) מעלה כי לכל הפחות בהליך הגירושין, העצימה המתלוננת מאוד את האירועים.

30. לעומת זאת, גרסת הנאשם עשתה רושם מהימן ולא נמצאו בה סתירות של ממש. הנאשם עמד על הכחשתו לפיה נקט באלימות כלשהי כלפי המתלוננת.

31. אמנם, עלה בידי המאשימה להראות שהנאשם התחמק מהתייצבות לדיונים (ת/7-9) ומתשלום מזונות, והנאשם אף אישר את הדברים והסביר אותם (עמ' 23, ש' 1-4), ואולם אין בכך כדי לפגוע במהימנותו. הוא הדין לגבי השאלה אם הנאשם עשה מאמצים לראות את ילדיו בשנים האחרונות, אם לאו.

32. בסיכומו של דבר, לא שוכנעתי כי קיים בסיס לבכר את עדות המתלוננת על-פני עדותו של הנאשם, ומכאן שלא הוכח כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

33. אשר על-כן, אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשע"ד, 16 ינואר 2014, במעמד הצדדים.

